N°. 6. A°. 1843.

VRIJDAG, den 20sten JANUARIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Tweede Oproeping.

De *Commissie van Inschrijving en Vrijstelling* voor- en van de Schutterij, roept bij dezen op, alle vrije Mannelijke Ingezetenen, welke bewijselijk aan *Paramaribo* woonachtig zijn, immers zich aldaar bewijsselijk ophouden, of hun verblijf hebben, voor zoo verre zij namelijk op den *eersten* dezer, den vollen ouderdom van *achttien* jaren bereikt hebben en hun *vijftigste* nog niet zijn ingetreden, welke niet reeds in de Schutterij zijn ingelijfd; van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid of zij vermeenen mogten, al dan niet tot de vrijgestelden te behooren, met uitzondering nogtans van zoodanige, welke volgens art. 3 van het Reglement voor de Schutterij, gearresteerd den 31 December 1835 en 13 Mei 1836, van de persoonlijke dienst bevrijd of van schriftelijke FINALE VRIJSTELLING van de Commissie, voorzien zijn.

Zij zal hare werkzaamheden vervolgen in het locaal boven de *WEESKAMER*, op MAANDAG den 23sten dezer, des morgens van 9 tot 11 uren, voor degenen welke om wettige redenen verhinderd waren, op de eerste Oproeping te compareeren.

De voor de Commissie verschijnende, zullen de Letter en het Nummer hunner woonplaats en den naam der Straat, moeten opgeven.

Paramaribo, den 17 Januarij 1843.

Namens de Commissie voornoemd,

De Secretaris,

H. BENJAMINS.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

FRANKRIJK.

Parijs, 9 November.

Het schijnt thans zeker, dat de regering heeft afgezien van het plan, hetwelk sedert eenigen tijd de algemeene aandacht bezig houdt, betrekkelijk de tol-vereeniging van Belgie met Frankrijk. Er bestond nopens dit gewigtige onderwerp verschil van gevoelen tusschen de leden zelve van het kabinet. Terwijl de Heer Guizot ten sterkste voor die vereeniging ijverde, hadden de Heeren Cunnin Gridaine, minister van koophandel, en Teste minister der publieke werken, zich stellig daartegen verklaard, ondersteund in deze door de Kamers van Koophandel, voornamelijk uit de Departementen van het Noorden.

Het *Journal des Débats* betwist intusschen de gegrondheid der vrees, welke nopens de gevolgen van de bovengemelde vereeniging, door sommigen wordt aan den dag gelegd. Dat blad herinnert aan hetgeen men in Pruissen voorspelde, toen in 1833 de tolvereeniging met Saksen besloten was. Alle fabriekanten in Pruisen meenden, dat zulks het sein van hunnen ondergang zou wezen, terwijl de ondervinding integendeel heeft geleerd, dat de tolvereeniging voor die zelfde fabrieken hoogst gunstig is geweest. In 1833 bedroeg het getal der weefgetouwen in de Pruisische katoenfabrieken 31,659, en in 1837 was dit getal reeds 45,013 geklommen; later heeft deze vermeerdering nog toegenomen.

Verder verzekert het *Journal des Débats* dat Belgie nog geene voorstellen heeft gedaan om in het Duitsche tolverbond te worden opgenomen, doch dat deze stap ongetwijfeld zal geschieden, ingeval Frankrijk aan Belgie alle hoop op dusdanige vereeniging als hier bedoeld wordt afsnijdt in welk geval, voegt het regeringsblad er bij, Belgie door Pruisen met open armen zal ontvangen worden. Het *Journal des Débats*, schijnt hierbij uit het oog te verliezen, dat de instelling van het tolverbond eene dergelijke vereeniging met eenen *niet* Duitschen staat onmogelijk maakt hetgeen — dit zij in het voorbij gaan aangemerkt — de ongerijmdheid aantoont van de door vele dagbladen verspreide geruchten, als of er spraak zou zijn van Zwitserland, ja zelfs Frankrijk, in het tolvervond op te nemen. Dan men onderstelle, dat Duitschland, om het staatkundig belang der zaak en ten einde zich commercieel met Belgie te kunnen vereenigen, zijne grondwetten nopens dit punt wilde wijzigen; zou in zoodanig geval Frankrijk, hetwelk daardoor een groot deel van deszelfs invloed op Belgie zou verliezen, goedschiks aanzien, dat dit land als het ware met Duitschland vereenigd wierd? Toen nu een groot jaar geleden, de vraag van eene vereeniging der douanen tusschen Frankrijk en Belgie op het tapijt werd gebragt, zeide de staatsman, aan wien de leiding der zaken in een groot rijk van Europa is toevertrouwd: *c'est un cas de guerre.* Fransche douaniers te West-Wezel en aan de boorden van de Schelde, werd gelijk gesteld met het planten der driekleurige vlag; zal nu Frankrijk het plaatsen van Pruisische tolbeamten langs dat gedeelte van deszelfs grenzen, dat zich van Veurne tot Arlon uitstrekt, ook niet op zijne beurt als een *cas de guerre* kunnen beschouwen? Wij stippen deze punten slechts aan, om het gewigt van het vraagstuk en de moeijelijkheid eener oplossing te toonen, die de verschillende belangen vereenigt zonder den vrede van Europa in gevaar te brengen. Belgie, zoo veel schijnt zeker, kan niet langer in deszelfs tegenwoordigen toestand blijven, en moet op de eene of andere wijze een middel vinden, om de voortbrengselen des lands en der nijverheid, die aldaar met reuzenschreden vooruitgaat, aan de markt te brengen.

—Uit de met de oost indische brievenmaal aangekomene berigten uit Bombay van 1 October, blijkt, dat de Engelschen werkelijk uit Candahar en Jellalabad den togt vaar Caboul hebben aangenomen — Candahar is den 10 Augustus geheel door de Engelschen ontruimd. De generaal Engeland is met de zieken en gekwetsten, de vrouwen en kinderen en het vervoerbare materieel van daar uitgetogen naar de zijde van den Indus, en had den 26 Augustus Quettah bereikt, zonder hindernissen te ontmoeten. Zijne afdeeling bestaat uit 4000 man. De generaal Nott heeft gelijktijdig, met overige gedeelte der bezetting, bestaande uit 7000 krijgslieden, met 21 stukken geschut, en een aantal van 8 à 9000 zoogenaamde leger-knechten, den weg naar Ghusnee ingeslagen ten einde vervolgens noord oostwaarts op Caboul aan te rukken. Deze leger afdeeling is voor 40 dagen van levensmiddelen voorzien, welke benevens de overige bagage, door 8000 kameelen vervoerd worden. Men dacht, dat zij tegen het midden van September voor Caboul zoude aankomen, indien zij, namelijk, geen belangrijken tegenstand op hare togt ontmoette. Aan den anderen kant is de generaal Pollok, met een gedeelte der in Jellalabad vereenigde krijgsmagt, in eene westelijke rigting naar Caboul opgebroken, en, volgens de laatste berigten, in den loop der maand August. gevorderd tot de bergpassen van Gundamack, op eenen afstand van 10 uren van de genoemde stad. Op dezen togt is hij den 24sten Augustus slaags geweest met een paar duizend Afghanen, die zich in een verlaten dorp hadden genesteld, doch, na 5 uren tegenstand geboden te hebben, op de vlugt zijn gedreven. Den 5den of 6den September zou de generaal den marsch voortzetten en door den genoemden bergpas, indien hij, gelijk verwacht werd, denzelven door den vijand bezet mogt vinden, trachten door te breken. — Naar het schijnt, rekenen de Engelschen bij dezen veldtogt op de onder de hoofden der Afghanen heerschende tweedragt, en men zegt, dat sommige stammen werkelijk reeds besloten hebben, geen tegenstand te bieden. Voor het overige doet men het voorkomen, dat de togt naar Caboul slechts ten doel heeft om de in handen der Afghanen zijnde Engelsche gevangenen te verlossen, en dat de krijgsmagt, nadat dit oogmerk bereikt en Caboul getuchtigd zal zijn, onverwijld het land geheel zal ontruimen.—Uit hoofde van schaarschte van levensmiddelen, veroorzaakt door de heerschende droogte in het noorden van Indie, werd de uitvoering van het plan, om aan de grenzen van Lahore en aan de monden van den Indus reserve-legers bijeen te brengen, belemmerd, en men dacht, dat dit ontwerp geheel opgegeven zou moeten worden.

De met deze gelegenheid uit China ontvangene berigten loopen tot 26 Julij. Na te Chapoo de magazijnen en arsenalen der Chinezen vernield te hebben, zijn de Engelschen in de eerste dagen van Junij van daar vertrokken naar den mond der rivier Yank tse Kiang, aan welke de oude hoofdstad Nanking is gelegen, en welke het groote kanaal doorsnijdt, waar langs de binnenlandsche handel gedreven en de gemeenschap van het zuiden en het noorden des Rijks onderhouden wordt. Het eskader is de rivier opgevaren,— heeft onderscheiden forten en andere verdedingswerken, die aan de oevers gevonden werden, vermeesterd,— en was den 21sten Junij gevorderd tot de opene stad Shang-Hai, welke bijna door de geheele bevolking verlaten was, en zonder tegen stand bezet is geworden. Bij de vermeestering der bedoelde forten zijn, naar men meldt, achtervolgens 381 stukken geschut in handen der Engelschen gevallen. Bij een der forten hebben de Chinezen zich gedurende twee uren hardnekkig tegen het kanonvuur der Engelschen verdedigd. Deze laatsten schijnen thans te willen doordringen tot Nanking, en voor het tegenwoordige te hebben afgezien van den togt naar het noorden, ten einde den Keizer in

de hoofdstad Peking te bestooken.—De Chinezen bieden steeds tegenstand; en op het sluiten van een vredesverdrag schijnt nog geenerlei vooruitzigt te wezen.

— De belgische stoomboot British Queen is tot groote vreugde van een aantal menschen, die zich zeer bekommerd maakten over het lot van dit vaartuig, den 4den behouden in Antwerpen binnengekomen. Het zelve heeft zeer slecht weder en hooge zeeën aangetroffen, en heeft vijf dagen voor de Westersche eilanden moeten vertoeven. Het heeft weinig passagiers overgebragt;—heeft nog al geleden, en dus eene slechte reis gehad.—Men verheugt zich echter, dat met dit schip de tijding is overgebragt, dat de noord americaansche regering terug is gekomen van haar besluit, om buitengewone hooge regten van de belgische schepen te heffen, en de reeds geheven heeft terugbetaald. De scheepvaart van Belgie met Noord-America zal derhalve vooreerst, uit dien hoofde, niet worden gestremd.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 9 Novmeber.

Onder het opschrift *» de Oorlog in China"* bevat de *Standard* het volgende artikel: In weerwil van eene ontzagwekkende expeditie, welke door bekwame officieren wordt aangevoerd en met eene uitkomst, wordt aangewend zoo als bezwaarlijk was te voorzien, zijn wij nu toch reeds het derde jaar van den Chineschen oorlog ingetreden, en na bijna 3 millioen p. st. te hebben uitgegeven, het doelwit weinig nader gekomen, dan wij na de bemagtiging van Chusan waren. Stad op stad is veroverd en verlaten, duizende Chinezen zijn achtereenvolgend vernietigd, zonder dat tot heden het uitzigt bestaat om den eigenzinnigen barbaar, die daar te lande gebiedt, eene overeenkomst af te dwingen. Chapoo is in onze handen gevallen, doch om deze voorwaartsche schrede ten uitvoer te brengen was men genoodzaakt Ningpo te laten varen. Op deze wijze kost ieder dezer veroveringen ons meer dan zij, gelijk naderhand blijkt, eigenlijk waard is, duurt derhalve de oorlog nog langen tijd, alsdan loopen wij gevaar door onze overwinningen geruïneerd te worden. De hardnekkige en waarlijk heldhaftige tegenstand, dien 300 Chinesche strijders in een fort hebben geboden, mag wezenlijk tot bewijs verstrekken, dat de Chinezen langzamerhand vorderingen in het krijgmaken voeren, hetgeen ook nog uit andere omstandigheden blijkt. Zoo hebben zij, bij voorbeeld, in stede van de blokken hout, waarop zij vroeger hunne kanonnen bevestigden, thans ijzeren afuiten, die even goed als de onze zijn bewerkt. Het is om deze reden tamelijk waarschijnlijk, dat wij binnen den tijd van een jaar in de Chinezen oneindig geduchter vijanden zullen ontmoeten, dan zij tegenwoordig zijn, en dat wij alsdan, indien onze operatiën zich niet tot het kustland mogten blijven bepalen, waar onze vloot de landingstroepen kan ondersteunen onze verdere overwinningen veel duurder zullen moeten bekoopen, dan die van Chinhae, Ningpo en Chapoo. Indien in middels al geene zelfzuchtige bedenkingen ons mogten nopen, om den langzamen gang van dezen oorlog te beklagen, als dan zou reeds het blijkbaar nutteloozе slagten van zoo vele duizend Chinezen de noodwendigheid doen inzien om door den een of anderen snellen en krachtdadigen maatregel aan dezen oorlog een einde te maken. Had men den wijzen raad des hertogs van Wellington opgevolgd om noch in China, noch in Affghanistan kleine oorlogen te voeren, alsdan zouden deze beide oorlogen of sints lang geëindigd, of nimmer aangevangen zijn. Of onze troepen zonder aanzienlijke versterking tot Peking kunnen oprukken, wordt door ervaren officieren betwijfeld, en even ongewis is het of onze aankomst in die hoofdstad tot het door ons beoogde doel zal voeren. Een ieder moet den voortduur van dezen oorlog opregtelijk beklagen, zelfs afgezien van de kosten, welke in deze kritieke omstandigheden aan het land worden opgelegd; en wij wenschen dus, dat het gouvernement middelen moge vinden, om den oorlog op de eene of andere wijze spoedig ten einde te brengen.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, 4 November.

Uit Belgrado meld men: Ik maak van eene buitengewoone gelegenheid gebruik om te berigten, dat de Porte op den 10den October de door de Serviërs bewerkte afzetting van Michaël Obrenowitsch, den laatsten bey van Servië, bekrachtigd heeft, en tevens de verkiezing van Alexander Georgewitsch tot bey van genoemde provincie. De depeches, welke *Kiamili*-pacha te gelijk met deze berigten ontvangen heeft, zijn door den groot-visier *Rauf*-pacha den 11den oct. onderteekend, op welken dag de koerier des avonds van Stamboul vertrokken is. In het begin van den brief des grooten heers heet het, dat de Porte zich al de berigten uit Servie heeft doen voorleggen en de daar plaats gehad hebbende gebeurtenissen goedgekeurd. Het diploma voor den nieuwen vorst lag te Konstantinopel ter verzending gereed, en wordt spoedig hier verwacht. De eenige zendeling des grooten heers, in deze zaak die dit diploma overbrengen moet, is tevens gemagtigd, uit de handen van den afgezetten vorst, Michaël, de zegels en verdere insigniën over te nemen, en dezelve den nieuw verkozene bij het afleggen van den leeneed, te overhandigen. Alexander Georgewitsch heeft dit berigt zonder bijzondere vreugde ontvangen, daar hij genoegzaam van zijne zaak zeker was; des te meer schijnen eenige hier wonende gezanten van Europesche hoven daardoor verrast te zijn. Dezen meenden, namelijk, dat de bemiddeling van den koerier uit Konstantinopel ofschoon ook al niet vermogend om het gebeurde ongebeurd te maken, toch ten minste zoo veel invloed zou hebben, om bij de Porte eenig naden ken te verwekken. Maar de Europesche diplomatie schijnt met de Porte van rol gewisseld te hebben, en zich van haar te laten verrassen. Men mag het voor zeker aannemen, dat de gezanten te Stamboul, bij het vertrek des Turkschen koeriers nog geen vermoeden, omtrent het besluit der Porte gehad hebben, daar ook de hier verblijvende consuls niet de minste kennis bekomen hebben aangaande die zaak. Wat betreft tot persoonlijk karakter des tegenwoordigen vorsten, kan ik u niet veel zeggen, ofschoon ik hem persoonlijk ken, vermits ik niet in staat geweest ben, om hem in deze bijzondere gelegenheid gade te slaan Evenwel vrees ik dat zij, die meenen, dat hij genoeg zelfstandigheid bezit, om tegen over Rusland zijne onafhankelijkheid te bewaren, geheel buiten den waard rekenen. Staatkundige plannen zijn, wel is waar, bij een achterhoudend en geheimzinnig mensch moeijelijk te beoordeelen, maar de zijnen schijnen mij toe meer eenen Russischen dan eenen Servischen geest te ademen.

— In eenen brief uit Washington, in de *Augsb. Allg. Ztg.*, leest men onder anderen het volgende:

De onderscheidene staten der Unie schijnen zich geene bijzondere moeite te geven om hun schulden of zelfs de rente derzelve te voldoen. Dit geldt natuurlijkerwijze niet alle staten, maar zeer zeker de staten Missisipi, Illinois en ongelukkiglijk thans ook Pensylvanië. Ondanks de voorgestelde direkte belastingen en den verkoop der rijks spoorwegen heeft de wetgevende vergadering nog geen regtstreeks voorstel tot betaling der rente gedaan, en de best onderrigte staatkundigen en financiers meenen, dat geen zoodanig voorstel zal gedaan worden. De staat zal in het volgende even als in het tegenwoordige jaar, geenen intrest betalen, en daardoor de waarde der staatspapieren zoo doen vallen, dat eindelijk de geheele schuld slechts nominaal blijven zal. De houders der obligatien zullen allengskens zich er aan gewennen, dezelve als scheurpapier te beschouwen; kortom, het zal mede gaan als met de aandeelen der Vereenigde-Staten Bank. De eenige hoop is nog dat het centrale bestuur zich met al die zonderlijke schulden belasten zal; doch de hoop is zeer verwijderd en kan slechts door eenen bijzonderen zamenloop van omstandigheden verwezenlijkt worden. Zeven staten bezitten volstrekt geene schulden, de staten Delaware en New-Hampshire hebben zelfs belangrijke overschotten boven hunne uitgaven, en deze staten zullen zich niet ligt aan eene belasting ten behoeve van hunne verkwistende broederstaten onderwerpen.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 18 dezer, het Schip de drie Broeders, Kapt. H. J. Hubert, van Amsterdam, hebbende 61 dagen reis; Passagiers: de Heer D. Aletrino en minderjarige zoon Isaac.

UITGEKLAARD.

Den 17den dezer, het Schip Noord-Holland, Kapt. H. K. Ruijl, naar Amsterdam; lading: 501 vaten Suiker, 30 balen schoone Katoen, 3275 pond oud Koper en 660 pond oud Tin.

Idem, de Noord Amerikaansche Brik Washington, Kapt. J. G. Mumford, naar New-Bern via Nickerie; lading: 30 vaten Malassie.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.